

Ἀντίμπρος βασιλικὸς τῷ ἀντίνυχτῃ καθρέφτης
Καστρ. Πβ. ἀντίγραμπος.

ἀντίνυχτα ἐπίρρ. ἥπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. νύχτα.

Τὴν προηγουμένην νύκτα ἡμέρας τινός: Ἀντίνυχτα
τοῦ Λαζάρου γίνεσθαι σιωπῆς. Ἐγὼ γεννήθηκα ἀντίνυχτα τοῦ
Βαγγελισμοῦ.

ἀντιξομπλιάζω (Βύρων 2, 437).

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. ξομπλιάζω.

Ἐπὶ ὑφάντου, κεντῶ, ἐνυφαίνω: Ἄσμι.

Ξέρω καὶ φαίνομαι καμονχᾶ καὶ φαίνομαι μεχλιμπίδια
καὶ ἀντιξομπλιάζω τὸν ἀστὸ καὶ φτειάνω τὸν πετρίτη.

ἀντιξομπλο τό, ἀμάρτ. ἀδίξομπλο Μέγαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ξόμπλι.

1) Ἀντίγραφον τοῦ ξομπλιοῦ, τοῦ ποικίλματος.

2) Μεταφ. ἀντίτυπον, πανομοιότυπον: Ὁ γιὸς εἶναι
ἀδίξομπλο τοῦ πατέρα. Πβ. ἀντιμάννα, ἀντιπατέρας,
ἀντίσκασις.

ἀντίξονο τό, Κίμωλ. Χίος ἀδίξονο Θήρ. Κύθν. Νάξ.
(Φιλότ.) Σέριφ. Τήν. ἀδίξονο Μύκ. ἀδίξονον Μακεδ.
(Χαλκιδ.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ἀξόνι, παρ' ὃ καὶ
ἔξονι.

Τὸ παχὺ ξύλον ἢ τὰ ξύλα ἐπὶ τῶν ὁποίων στηριζό-
μενος στρέφεται ὁ ὀριζόντιος ἄξων τοῦ ἀνεμομύλου.

ἀντίξυλο τό, Πελοπν. (Λακων.) ἀδίξυλο Κεφαλλ.
Κρήτ. (Βιάνν.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

1) Ξυλοκόπημα ἰσχυρόν, μαστίγωσις, συνήθως μετὰ
τῆς λ. ξύλο Πελοπν. (Λακων.): Ἐφαγε ξύλο καὶ ἀντίξυλο.
Τὸδωσε ξύλο καὶ ἀντίξυλο. 2) Ἡ ἐκ κτυπήματος προερχο-
μένη ἀνάκλασις, οἶον λίθου, σφαίρας κττ. Κεφαλλ. 3)
Μεταφ. ἐμπόδιον, κώλυμα Κρήτ. (Βιάνν.): Βάνει ἀδίξυλο
καὶ δὲ μὲ φέρει ν' ἀγοράσῃ τὸ περβόλι.

ἀντιξυλῶ ἀμάρτ. ἀδίξυλάω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντίξυλο.

Ἀνακλῶ κατ' ἀκολουθίαν κτυπήματος: Ἡ δάλλα τοῦ
κανονιοῦ ἀντιξυλάει (βάλλει ἐπὶ στερεοῦ καὶ ἀνακλᾷ).

ἀντίο ἐπιφών. κοιν. ἀδίο Θήρ. Πάρ. κ. ἀ. ἀδίον
Λέσβ. κ. ἀ. ἀτίο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. ἢ Ἑνετ. *adio*. Λιὰ τὸν τύπ. ἀτίο ἰδ.
ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 46.

Ἐπιφώνημα χαιρετισμοῦ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἰδίᾳ
ὑπὸ τοῦ ἀναχωροῦντος καὶ ὡς ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ προ-
πέμποντος: Ἀντίο σας καὶ καλὰς ἀντάμωσες. — Ἀντίο, ὡς τὸ
καλό. Ἀντίο καὶ ὁ Θεὸς μαζί σας κοιν. || Φρ. εἰρων.: Ἀντίο
μυαλὰ (ἐπὶ τοῦ μωρολογοῦντος) πολλαχ. Ἀντίο τσερβέλλο
(συνών. τῇ προηγουμένη) Παξ. Ἀντίο μαστέλλο (ἐκ τῆς
πλήρους Ἰταλ. φρ. *adio mastello con tutti i piatti*,
ἐπὶ ἀνεπανορθώτου καταστροφῆς) Ζάκ. Προπ. (Κύζ.) Ἀδίο
τοὺς μαστόρους (ἐπὶ ἀτελείς καταστάσεως) Πάρ. Ἀντίο
Γλαρέτσα (ἐπὶ πράγματος ἐκλιπόντος κττ. Γλαρέτσα = Κυλ-
λήνη) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Πάτρ. κ. ἀ.)
Ἀντίο Κλαρέτσα, πρίμα Κατάκολο (ἀφήσαμεν τὴν Κυλλήνην
καὶ πλέομεν πρὸς τὸ Κατάκολον. Συνών. τῇ προηγου-
μένη) Λευκ.

ἀντιπάθεια ἡ, λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀντιπάθεια.

Ἀποστροφή, ἀπέχθεια: Μοῦ ἔχει μὴν ἀντιπάθεια ἀδι-
καιολόγητη. Ἀντίθ. συμπάθεια.

ἀντιπαθητικὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιπαθῶ ὡς καὶ πονῶ - πονετικός,
συμπονῶ - συμπονετικός κττ.

Ὁ κινῶν τὴν ἀντιπάθειαν, τὴν ἀπέχθειαν, τὴν ἀπο-
στροφήν, ἀντιπαθής: Ἀντιπαθητικὸς ἄνθρωπος, δὲν ἔχει
οὔτε ἓνα φίλο. Ἀντίθ. συμπαθητικός.

ἀντιπαθῶ λόγ. κοιν. ἀντιπαθῶ Παξ. κ. ἀ.

Τὸ μεταγν. ἀντιπαθῶ.

Ἐχω ἀντιπάθειαν, αἰσθάνομαι ἀποστροφήν πρὸς τινα:
Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν ἀντιπαθῶ. Αὐτὸς ἀντιπαθεῖ ὅλον τὸν
κόσμο. Ἀντίθ. συμπαθῶ.

ἀντιπαίδιος ὁ, ἀμάρτ. ἀντιπαίδιος Κύπρ. (Πάφ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. παίδιος.

Νεανίας εὐρωστός, μεγαλόσωμος: Ἄσμι.

Ἡμῶν παίδιος τῷ ἀντιπαίδιος

τῷ ἔγλεπα βούδχα τοῦ τῶνροῦ μου

(ἐξ ἐπιδ. ἔγλεπα = ἐφύλαττον) Πάφ.

ἀντιπαλεύω Παξ. — ΔΣολωμ. 4 ΑΜαρτζώκ. Γούμε-
νος 10 ἀντιπαλεύω Κύπρ. Μέσ. ἀν' παλεύουμι Στερελλ.
(Αἰτωλ.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. παλεύω.

1) Παλαίω, ἀγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι ἐνθ' ἄν.: Ἀντι-
πάλεψε μὲ τόσα θεοῖα καὶ τὰ β'γαλε πέρα Παξ. || Ποιήμ.

Ναί, ἀλλὰ τώρα ἀντιπαλεύει | κάθε τέκνο σου μὲ ὕμνῃ,
ποῦ ἀκατάπανστα γυρεύει | ἢ τὴ νίκη ἢ τὴ θανή

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

Βαθεῖα ναι ἢ νύχτα | καὶ τὰ στοιχεῖα

ἀντιπαλεύουν μ' ἄγρια μανία

ΑΜαρτζώκ. ἐνθ' ἄν. β) Παλαίων καταβάλλω, ὑπερ-
νικῶ Παξ. Ἀντιπαλεύει τὴ φτώχεια μὲ τὴ δουλειά του. 2)

Μέσ. διαγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι πρὸς τινα Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Αὐτοὶ ἀν' παλεύονται, οὐ ἔνας π'λάει λ'γώτιρον
ἀπ' τὸν ἄλλον. Ἀν' παλέυκαμι, ἀλλὰ σ' ἔβαλα κατ' (ἀν' πα-
λέυκαμι = ἀντιπαλευντήκαμε).

ἀντιπάλη ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀντιπάλη Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιπαλέω ὑποχωρητικῶς.

Κατὰ διάθεσιν ἀντιπάλου, ἐχθρικῶς.

ἀντιπαλιάζω Κύπρ. (Γερμασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίπαλος.

1) Παλαίω, ἀγωνίζομαι κατὰ τινος ἰσχυρῶς, ἐρίζω:
Ἐν ἡξέρω εἶντα τοῦ καμαν, ἔφνα τῷ ἀφηκά τους ν' ἀντι-
παλιάζον ἢ ν' ἀντιπαλιάζονται Γερμασ. 2) Ἐναντιοῦμαι,
ἀντιτείνω Κύπρ.: Μὲν ἀντιπαλιάζης πολλά.

ἀντίπαλος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀντίπαλος.

Ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής, ἐχθρός: Ἡτουνε οἱ βασι-
λεῖδες ἀντίπαλοι ποῦ πολεμοῦνε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον κοιν.

ἀντιπανήγυρο τό, ἀμάρτ. ἀντιπανήγυρο Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πανηγύρι.

Ἡ ἐπιούσα τοῦ πανηγυριοῦ.

ἀντίπαννο τό, ἀμάρτ. ἀδίπαννο Βιθυν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. παννί.

Μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ἀποτίθεται
τὸ ἐκάστοτε ὑφαινόμενο (ἐπὶ εἰδικῷ ἱστοῦ εἰς τὸν ὁποῖον
τὸ ὑφαινόμενο δὲν τυλίσσεται ἐπὶ τοῦ ἀντίου).

ἀντιπαντρεύω ἀμάρτ. Μέσ. ἀντιπαντρεύομαι Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. παντρεύω.

Ἐρχομαι εἰς δεύτερον γάμον: Ἐπόθανεν ἡ πρώτη του
ὑναῖκα τὸ ἀντιπαντρεύτηκε. || Ἄσμι.

᾿Ωσ' του καὶ τὸ τζωνάριν μου τὸ χρυσοκεντημένο
καὶ πέ του ν' ἀντιπαντρευτῇ νὰ μὴν κακοεράση
(᾿Ωσ' = δῶσε). Συνών. ξαναπαντρεύω.

ἀντιπαράλλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντιπεριάλλος Πελοπν.
(Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπιθ. παράλλος, παρ' ὃ
καὶ περιάλλος.

Ἡ ἐπομένη ἡμέρα τῆς μεθαύριον, κατ' οὐδ. ἐπιρρηματ.:
Τὸ ἀντιπεριάλλο νά' ριγῇ. Συνών. ἀντιμεθαύριο.

ἀντιπαράμονα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. παραμονή.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς παραμονῆς: Παροιμ.
Ἀντιπαράμονα γεροτῆς χωράτης ἀλλαμένος
(ἐπὶ πραγμάτων ἐμφανιζομένων ἐν οὐ δέοντι).

Ἀντιπαριώτικος ἐπίθ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀντίπαρο καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ιώτικος.

Ὁ ἐξ Ἀντιπάρου καταγόμενος, προερχόμενος: Ἀντι-
παριώτικα σῦκα (εἶδος σύκων).

ἀντίπασχα τό, Θράκ. (Αἰν.) Σύμ. ἀντίπασχο Πελοπν.
(Οἰν.) Γεν. τ' ἀντιπάσχον Ρόδ. τ' ἀντιπάσκου Σύμ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀντίπασχα. Ἡ κατὰ γενικ. ἐκφορὰ κατ'
ἀναλογ. ἄλλων ἐορτῶν, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σταυροῦ κττ.

1) Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, ἡ Κυριακὴ τοῦ
Θωμᾶ Θράκ. (Αἰν.) Ρόδ. Σύμ.: Παροιμ.

Τ' ἀντιπάσκου τὴν Δευτέραν | μὴ κλωστήν εἰς τὴν βολόνα
(κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τηρεῖται ἀπόλυτος ἀργία) Σύμ.

Τ' ἀντιπάσκου τὴ Δευτέρα μὴ ῥάμμα 'ς τὴ βελόνα
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ρόδ. Συνών. ἀντίλαμπρα 1.

2) Ὁ ἐσπερινὸς τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ἡ ἀγάπη
Πελοπν. (Οἰν.): Ἡ μεγάλη καμπάνα τοῦ χωριοῦ καλοῦσε
τοὺς Χριστιανοὺς 'ς τὸ ἀντίπασχο γὰ νὰ γεροτιάσουν τὴν ἀγάπην.
Συνών. ἀγάπη 6.

ἀντιπατέρας ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Κορινθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πατέρας.

Ἐπὶ τέκνων, τὸ ὁμοιότατον πρὸς τὸν πατέρα: Μωρέ,
αὕτῃ εἶναι ἀντιπατέρας! Πβ. ἀντιμάννα.

ἀντιπάτημα τό, ἀμάρτ. ἀν' πάτ'μα Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀτο'πάτ'μα Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πάτημα.

1) Βάδισις ἀσταθῆς, ἐλαττωματικὴ, χωλότης Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Αὐτὸ τ' ἀν' πάτ'μα πῶεις 'ς τοῦ διξι πονδάρ' σ' μὴ
κάψ' νὰ σκάσουν. 2) Ἐναντίωσις, ἀνταγωνισμός, ἐν δημο-
πρασίᾳ Σάμ.: Ἐκαμα μὴ γάλον ἀτο'πάτ'μα 'ς τ' δημοπρασία.

3) Προσπάθεια, ἀγών Σάμ.

ἀντιπάτι τό, ἀμάρτ. ἀδιπάτι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιπατῶ.

Ἡ διάστασις τῶν σκελῶν καὶ ἡ οὕτως ἐπιτυγχανομένη
τοῦ σώματος εὐστάθεια: Νὰ μὲ τρανέξῃς χωρὶς νὰ βάλλῃς
ἀδιπάτι. Πβ. ἀντισκάρει.

ἀντιπατῶ Ἀθῆν. Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.) Κάμπ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ. Βυτίν. Λακων. Ὀλυμπ.) Σίφν. ἀδιπατῶ Ἄνδρ.
(Κόρθ.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Σέριφ. ἄντιπατῶ Χάλκ. ἄντι-
πατῶ Κάλυμν. ἀντιπατοῦ Πελοπν. (Λακων.) ἀντιπατάω
Βιθυν. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀν' πατάου Εὐβ. (Στρόπον.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀτ' πατῶ Σάμ. ἀτ' πατάου Σάμ. ἀτ' ο-
πατῶ Κρήτ. ἄτ' οπατῶ Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἀντιπατῶ. Ὁ τύπ. ἀτ' οπατῶ ἐκ παρα-
σχετισμοῦ πρὸς τὸ οὐσ. ἄτ' ο, δι' ὃ ἰδ., ἄντ' ο.

1) Διαστέλλω, διαχωρίζω τοὺς πόδας καὶ οὕτως ἀνθί-
σταμαι σταθερῶς, ἀντερείδομαι Κρήτ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.)
Χάλκ.: Τί μ' ἀντιπατῆς εἶσι; λές ὅτι σὲ σκιάζομαι; Ὀλυμπ.
Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἐρωτόκρ. Β 1899 (ἐκδ. ΣΞανθοῦ.)
«σφίγγονται, ξανασφίγγονται, καὶ ἀντιπατοῦν τσοὶ σκά-
λες, | μουλλώνουν τὰ κοντάρια ντως, σφίγγουν τα 'ς τὸ
ἀμασκάλες». β) Ἀνθίσταμαι, ἀντιφέρομαι, ἐναντιοῦμαι
Ἄνδρ. (Κόρθ.) Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.) Κάμπ. Κύθν. γ)
Ἀντιλέγω, ἀπανθαδιάζω Κύθν. Σάμ.: Τί ἀτ' πατεῖς ἐτ' οἰά;
Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιμιλῶ. δ) Ἀνταγωνίζομαι
πρὸς τινα ἐν δημοπρασίᾳ πλειοδοτῶν Σάμ.: Ἰκεῖ π' θὰ πάς,
νὰ τὸν ἀτ' πατήγῃς. 2) Βαδίζων πατῶ σταθερῶς Ἀθῆν.
Κάμπ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βυτίν. Λακων. κ. ἄ.) Σίφν.:
Ἐτ' οπατῆι βλεῖ ὁ γιός σου (ἐπὶ ἀναρρωνύοντος καὶ ἤδη
εὐσταθῶς βαδίζοντος) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὅντας σὲ βλέπω κ' ἔρχεσαι καὶ ἀντιπατεῖς τὴ σκάλα

Ἀθῆν. β) Βαδίζω μετὰ κόμπου, κομπάζω, ἐπαίρομαι
Εὐβ. (Στρόπον.) Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βυτίν.
Λακων. Ὀλυμπ.): Ἡρθι ὥς τοῦ ρέμα καὶ ἀντιπάταϊ, ἀλλὰ δὲν
κόπησι νὰ κολλ' θήσῃ δῶθι Στρόπον. Τὸν ἔβλεπες καὶ ἀντιπάταγε
σὰν κόν-τες Ὀλυμπ. Αὐτὸς ἀτ' οπατῆι σὰν τὸν κούκλῃ (τὸν
ἀλέκτορα) Κρήτ. Ὅσο καὶ ἂν ἀτ' οπατῆς, τὸ ἴδιο σοῦ κάνει
(δηλ. τίποτε δὲν κερδίζεις) αὐτόθ. Μὴν ἀτ' οπατῆς τοσονά!
αὐτόθ. || Παροιμ.

Ὁ γέρος καὶ ἂν ἀτ' οπατῇ, | κρυόρρεμα τὸνε κρατεῖ
(παρ' ὅλην τὴν προσπάθειάν του ὅπως φανῇ νεάζων ἢ
τρομώδης κίνησις τῶν ποδῶν καθιστᾷ κατάφωρον τὴν
γεροντικὴν ἀδυναμίαν. κρυόρρεμα = ρευματισμός) Κρήτ.

Ὁ γέρος καὶ ἂν ἀντιπατῇ, | ψιλὴ τρεμούλλα τὸν κρατεῖ
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάμπ.

Ἀντιπατῶ καὶ ἀντιπαλῶ γὰ τοὺς κακοὺς γειτόνους
(προσποιοῦμαι τὸν εὐχαριν διὰ νὰ μὴ δώσω ἀφορμὴν σχο-
λίων καὶ κακολογίας εἰς τοὺς γείτονας) Ἀρκαδ. Βυτίν.
Λακων. 3) Πατῶ ἐπιμόνως Κάμπ.: Πατῶ καὶ ἀντιπατῶ.

β) Πατῶ ἐπιμόνως ἐναλλάσσων τοὺς πόδας, ἐπὶ τῆς
πατήσεως τῶν σταφυλῶν πρὸς ἔκθλησιν τοῦ γλεύκους
Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀδιπατεῖ τὰ σταφύλια 'ς τὸ
λανὸ Κύθηρ. 4) Κάμνω περίπατον Πελοπν. (Καλάβρυτ.):
Σᾶς εἶδα ποῦ ἀντιπατάγατε 'ς τὸ ἁλώνι μαζί μὲ τὸν δεῖνα

5) Παραπατῶ Σέριφ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀδιπατεῖ
τὸ μουλάρει Σέριφ. Ἡρχα, μὰ ὥσπου νὰ ἔρχω ἡπάτου καὶ ἀντι-
πάτου Σίφν. Ἀν' πάτ' οἰς 'ς τοῦ χουρὸ καὶ κόντιψις νὰ πέγῃς κάτ'
Αἰτωλ. 6) Χωλαίνω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀν' πατάει λίγον
μὴ τοῦ ζιρβὶ τοῦ πονδάρ'. Ἀν' πατάει τοῦ μ' λάρ'.

ἀντίπελ-λος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπιθ. πελ-λός.

Ὁ ἐπίσης ἢ ἐπὶ πλέον πελ-λός, ὁ ἀνταγωνιστὴς τοῦ
πελ-λοῦ, τοῦ μωρολόγου καὶ θρασέος: Ἡῦρες τὸν ἀντί-
πελ-λόν σου νὰ σοῦ βάλλῃ νοῦν. Κάμμιναν ὄραν ἐν-νά βρη τὸν
ἀντίπελ-λόν του. || Φρ. Ὁ πελ-λὸς ἤρρεν τὸν ἀντίπελ-λόν του.
Ὁ πελ-λὸς θέλει ἀντίπελ-λόν ἢ τὸν ἀντίπελ-λόν του.

ἀντίπερα ἐπίρρ. σύνθη. ἀντίπεραν Πόντ. (Κοτύωρ.
Τραπ.) ἀντίπερα Κάμπ. ἀντίπερα Μακεδ. (Καταφύγ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἄμφ.) ἀντιπεροῦ Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀντίπερα. Ἰδ. Ἡσύχ.

Πέραν, ἀντίπεραν, εἰς τὴν ἀπέναντι ὁχθὴν ἢ ἀκτὴν καὶ
καθόλου εἰς τὸν ἀπέναντι τόπον, τὸν ὅποιον βλέπομεν
ἢ δεικνύομεν ἢ καὶ νοοῦμεν συνήθως μετὰ τοῦ πέρα:
Πέρασα ἀπ' τὴ Βοστίτσα ἀντίπερα 'ς τὴ Ρούμελη Πελοπν.
(Αἰγ.) Θὰ πιράσουν ἀντίπερα 'ς τοῦ ποντιάμ' Στερελλ. (Ἄμφ.)
Ἐπεράσαμε ἀντίπεραν τοῦ ποταμοῦ Πόντ. (Κοτύωρ.) Τὰ

